ÇEVRİM DIŞI TATİL GÜNÜ

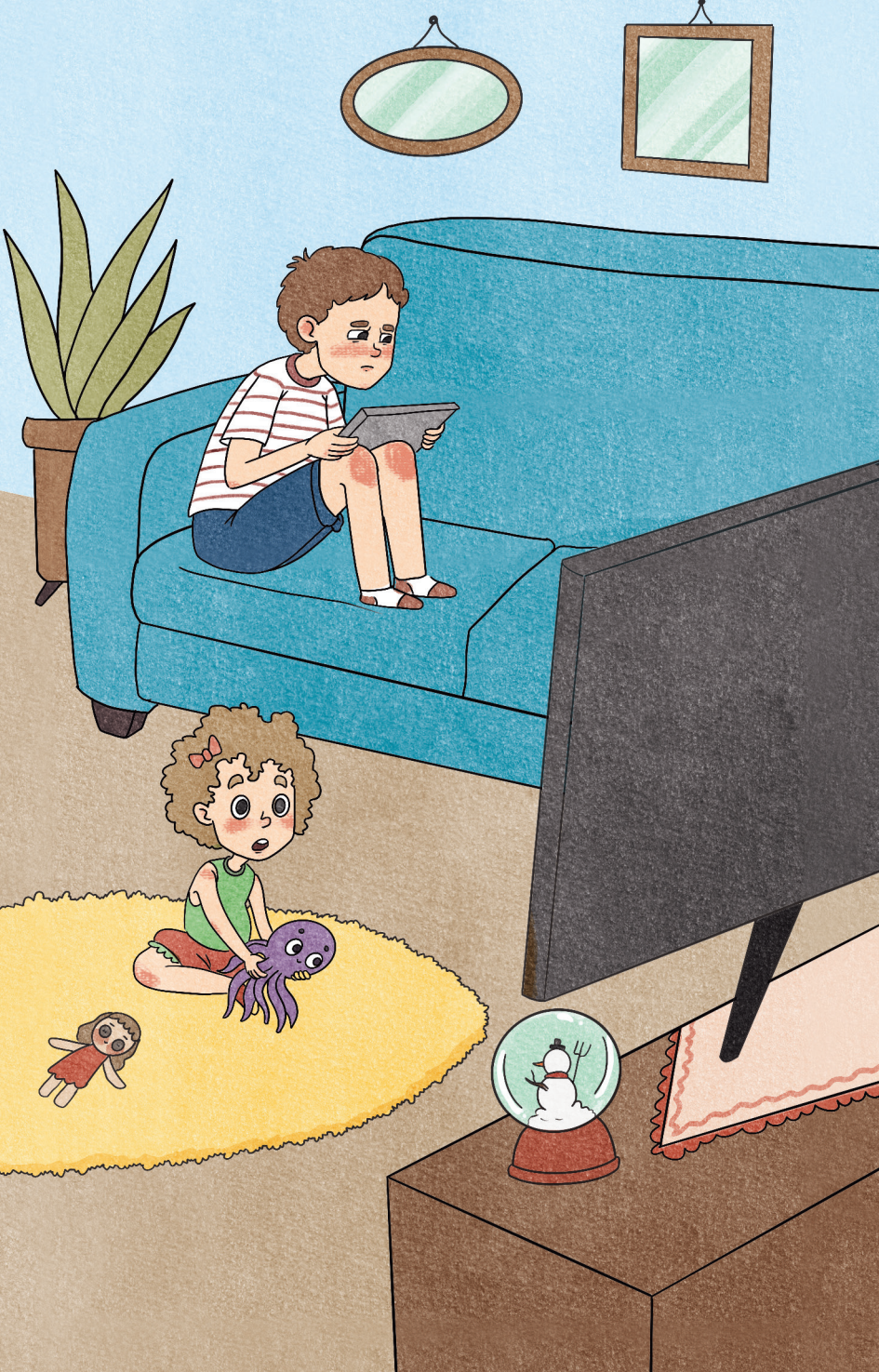
MÜSLÜM TEKİN

TİMAŞ ÇOCUK

ÇİZER: DENİZ AVCIER

SÜRPRİZ MİSAFİR

Yaz tatilinin henüz başıydı ve tüm televizyonlarda son yüz yılın en sıcak yazı olacağından bahsediliyordu. Tabletimi alıp odama çekildim. Neyse ki bizim evde her odada soğutma sistemi var. Bu yaz sıcak günlerini odamda serin serin geçirebilirdim. Yatağıma oturup oyunumu açtım. Saatler hatta günler nasıl geçiyordu bilmiyorum. Annemle babam oldukça yoğun çalışıyorlar. Şirketleri evden çalışma düzenine geçti. Bizimkiler de evin bir odasını çalışma odası yaptılar. Sürekli oradalar. Kardeşim ise tam bir geveze. Ortalığı tozu dumana katıyor. Bir Robi - Öykü'nün evcil hayvanı- ortalıkta gezerken ve onu beslerken bir de

televizyonda bir şeyler izlerken rahat duruyor. Aslında küçük yaşta bu kadar ekrana bakması çok doğru değilmiş ama bizimkilerin rahat çalışabilmesi ve Öykü'nün benim tabletime saldırmaması için televizyonu hiç kapatmıyoruz.

Yine herkesin odasına çekildiği bir akşam vaktiydi. Kardeşim Kırmızı Balık adlı şarkıyı bilmem kaçıncı yüz kere dinliyordu. Bense uzun süredir oynadığım bir oyunun yaz tatili etkinliğini tamamlamaya çalışıyordum. **Tüm görevleri tamamlamama 5 dakika kalmıştı ve daha kazanmam gereken 3 mücadele vardı. Her mücadele 2 dakika sürüyordu.** Yani sonraki üç oyunu kazanmalıydım üstelik süre dolmadan. Ben onca telaşla uğraşırken zil çaldı. Birkaç saniye sonra bir daha ve bir daha. Anlaşılan kimse kapıyı açmamıştı. Zil bir kez daha çalınca annemin sesi duyuldu.

- Özgür kapıya bakar mısın yavrum?

- Oyunun en heyecanlı yerindeyim kalkamam anne.

- Canım o zaman sen bak kapıya.

- Olur, hemen patrona kapıyı açmam lazım bizim oğlan oyun oynuyor da derim.

- Ben de toplantıdayım hadi açın şu kapıyı.

- Bana mı dediniz anne?

- Özgür kıs şunun sesini biraz, duyamıyoruz birbirimizi...

- Kapıyı açacak mısınız?

Tüm bu cümlelerin arasında kapı zilinin ısrarla çaldığı yetmiyormuş gibi telefonlar da çalmaya başlamıştı. Evde acayip bir hareketlilik vardı. Bir de bu curcunanın ortasında Balıkçı Hasan hala kırmızı balığın peşindeydi. Ben 2 oyunu kazanmıştım ama son oyun için 55 saniyem kalmıştı. Annem bir yandan bağırıyor, babam diğer yandan sesleniyordu. Telefon sesleri, kapı zilleri, kırmızı balık kaç kaç... Kafam karışmıştı iyice. Ateşe karşı su saldırısı yerine buz dağı koydum yanlışlıkla. Ateş, buz dağımı kolayca eritince geriye düştüm ve sonunda da kaybettim. Görevi vaktinde tamamlayamadım. Sadece bu etkinliğe özel verilen renkli pelerini alamadım.

Tableti yatağın kenarına atıp odamdan çıktım. Annem benden önce çalışma odasından çıkıp kardeşimin televizyonunu kapatmıştı. Kardeşim ağlayarak annemin peşinden koşuyor, elinden kumandayı almaya çalışıyordu. Babam odanın kapısında belirdi. **"Bir toplantıya girdik ne bu gürültü?"** diyordu. Ben kaybettiğim etkinliği söylüyordum. Herkes birbirine bağırarak kendi derdini anlatmaya çalışıyordu. O sırada hepimiz koridorda toplanmıştık. Kapı hala çalıyordu. Annem elini uzatıp kapı kolunu tuttu ve aşağı doğru büktü. Kapı açıldı. Karşımızda babaannem vardı.

- Merhaba kuzucuklar, Minnoş geldi...

EVCİL HAYVAN ROBİ

Her şey yolunda giderken küçük bir aksilikle insanın hayatı değişiverir. Hele bir de o küçük aksilik başka aksiliklerinde yolunu açıyorsa işte o zaman işler daha da karmaşıklaşır. Bizim hayatımız da sıradan akışında devam ederken küçük bir aksilik yaşadık. Babaannem bize geldi ve hayatımız kökten değişti. Yanlış anlaşılsın istemem. Babaannemi çok severim. Onun bize gelmesi bir aksilik değil ama işte her şey o gece başladı.

Söylediklerim yanlış anlaşılmasın babaannemin gelmesi bir aksilik değil bizim için. Babaannem dünya tatlısıdır. İsminin Mine olmasına rağmen

herkes ona "Minnoş" der. Babaannem çocukları çok sever. Onlar için çantasında daima balon, sakız ve minik oyuncaklar filan taşır. Çocukları şaşırtmayı ve mutlu etmeyi çok sever. Ben küçükken onun doğa üstü güçleri olduğunu sanırdım. Ne zaman yanında üzülsem kulağımın arkasından bir oyuncak ya da bir bozukluk çıkarırdı. Tabi büyüyünce bunların minik birer illüzyon numarası olduğunu anladım.

Babaannemi kapıda görünce hepimiz çok şaşırmıştık. Kapının önünde ağzı açık donup kalmıştık. Kendine ilk gelen babam oldu. "Anne, hoş geldin. Ver, çantanı alayım." Biz de kardeşimle "Minnoooşşşş" deyip atladık kucağına.

Meğer yaz tatilinde bize sürpriz yapmak için gelmiş memleketten. Bir hafta bizde kalacakmış. Bu habere çok sevinmiştik. Dedem bolca selam ve bahçeden kendi yetiştirdiği elmalardan göndermiş. Bahçede işleri olduğu için gelememiş. 10-15 dakika salonda oturduk hep beraber. Sonra annem toplantıya, babam çalışmaya ben de odama oyundaki yeni etkinliğe katılmak üzere

odama çekildim. Çok geçmeden Öykü'nün çığlıkları duyuldu. Ardından kırmızı balık gölde kıvrıla kıvrıla yüzmeye başladı.

Geceleyin geç saatlere kadar oyun oynadığım için sabahları çok geç kalkıyordum aslında tüm aile geç kalkardık. Eskiden anne ve babam erken kalkıyordu ama şimdi evden çalıştıkları için geç saatlere kadar işleri oluyor sabahları da geç kalkıyorlar. Sadece kardeşim erkenden uyanırdı. Hemen televizyonun başına geçip başlardı izlemeye. Bu sabah babaannem erkenden uyanmış. Kardeşimle markete gidip ekmek filan almışlar ve güzel bir kahvaltı hazırlamışlar. Önce annem ardından da babam uyanıp geldi. Geç yattığımız için hala uykuluyduk. Bir ara babamın saatine bildirim geldi. Babam yüzünü ekşiterek saatine baktı. **Uzun süredir birlikte kahvaltı sofrasına oturmuyorduk.** Bizim için de değişiklik olmuştu. Kahvaltının ardından anne ve babam görüşmeler yapmak için evden çıktılar. Ben de tabletle oynamak için odama geçiyordum ki babaannem beni çağırdı.

"Gel de iki yüzünü görelim oğlum kardeşin uyumuşken. Geldiğimden beri kapanıyorsun odana." Tamam, deyip tabletimi de alıp yanına gittim. Babaannem **"Nasılsın?"** diye sorunca anlatmaya başladım. Eski tabletime Öykü'nün su döktüğünden babamgilin bana bu tableti yeni aldığından bahsettim. Ardından tabletteki dinamik ekran koruyucumdan, saatin kaç olduğuna göre ekran görüntüsünün nasıl da değiştiğini anlattım. Tabletimin ekranında bir ayçiçeği tarlası vardı. Akşam olunca ayçiçekleri başını eğiyor ve gökyüzü karanlık oluyordu. Sabahları ise hem gökyüzü aydınlanıyordu hem de ekrandaki güneşin yerine göre tüm ayçiçekleri yüzlerini güneşe doğru hareket ettiriyorlardı. Babaannem **"Oğlum senin tabletten başka lafın yok mu? Arkadaşlarınla oyun filan oynamıyor musun?"** deyince kahkahayı patlattım. "Oynamaz olur muyum canım Minnoş'um" deyip tabletteki oyunlarımı tek tek gösterip anlatmaya başladım.

Benim oyunlar babaanneme biraz sıkıcı gelmiş olmalı ki oturduğu yerden uykuya daldı. Ben de oyunumu açıp oynamaya başladım. Ne kadar

zaman geçtiğini pek hatırlamıyorum ama bir süre sonra Öykü uyandı. Ben de Robi'yi kardeşimin yanına getirdim. Tekrar odama dönüp oyun oynamaya devam ettim. Tam oyunun stresli bir yerindeyken içeriden babaannemin sesi duyuldu.

"Kızım ne yaptın sen?" diyor şaşkın olduğunu belirten sesler çıkarıyordu. Ne olmuş diye içeriye gidip baktım. Her yerde çekirdek kabukları vardı. Babaannem bir yandan eğilmiş kabukları toplamaya çalışıyordu bir yandan da öykü avuç avuç kabuk atıyordu yere.

"Minnoş, boşuna uğraşma Öykü Robi'yi besliyor?" derken bir elimle robot süpürgeyi gösteriyordum. Babaannem şaşkın şaşkın bir bana bir de robot süpürgeye baktı.

"Robi'yi mi besliyor?"

Babaannemin hiçbir şey anlamadığı her halinden belliydi. Ben de Öykü'nün evcil hayvan istediğini bizimkilerin de buna müsaade etmediklerini anlattım. Babam ve annem çok yoğun çalıştıklarını, bize bile vakit ayırmakta zorlandıklarını söylediler. Evcil bir hayvan almak oldukça

sorumluluk isteyen bir şeymiş ve ciddi şekilde düşünülmesi gerekiyormuş. Yine de Öykü çok ısrar edince babam böyle bir çözüm buldu. Kardeşime bu artık senin evcil hayvanın, dedi. O sırada da yediği çekirdek kabuklarından bir avuç tutuşturdu eline **"Hadi onu besle."** dedi.

O gün bu gündür evcil hayvanı sanıyor Robi'yi ve sürekli besliyor.

Babaannem tüm duyduklarından sonra oldukça şaşırmıştı. Gülsem mi yoksa ağlasam mı halinize bilemiyorum, dedi. İnsanın evcil hayvanı bile elektrikle ve internetle çalışır mı, dedi. Sonra ayağa kalkıp mutfağa doğru yöneldi. Giderken hala bir şeyler söylemeye devam ediyordu. Uzaklaştığı için sesi gitgide azalıyordu. Sadece son cümlesini duyabildim.

"Ben size ne yapacağımı bilirim."

Akşam yemek yedikten sonra odalarımıza çekildik. Bu akşam oyunda yeni bir etkinlik olacaktı. Üstelik haftalık görevlerimde de eksiklikler vardı. Onları tamamlamak için hazırlanıyordum. Oyuna gelen yeni karakteri de kazanmak istiyordum. İşim oldukça zordu. Üstelik görev gereği çok